

НАДУТАТА КОКОШКА

Едно време и кокошката била гласовита като пѣтела. Надувала се тя предъ другитѣ птици и цѣлъ день пѣла. Веднажъ пѣтелътъ ѝ рекълъ:

— Само твоя гласъ се чува. Господъ ни нареди сутринъ да пѣемъ и да събуждаме хората, а вечеръ да ги приспиваме. Цѣлъ день нѣмамъ мира отъ тебе.

Кокошката се развикала:

— Пѣе ми се, ще пѣя. Не крѣскамъ като тебе я. Защо пъкъ да ги събуждамъ. Сами да си ставатъ.

— А какво ще каже дѣдо Господъ?

— Хичъ не искамъ да знамъ.

И кокошката не будѣла вече хората. Па и на Пѣтля не давала да се обади. Започнали хората да ставатъ късно — оспивали се. Когато се събуждали, слънцето отдавна било изгрѣло, овцетѣ отивали на паша неиздоени, тревата прегорѣла отъ слънцето, постѣвитѣ презривали и се изронвали. Селянитѣ не успѣвали да свършатъ всичко на време. А кокошката се перчала по двора и не спирала пѣсенъта си.

Вечеръ, когато хората си лѣгали, молили се на Бога:

— Господи, защо отне пѣсенъта на пѣтела? И днесъ не довършихме работата си.

Тогазъ дѣдо Господъ рекълъ:

— Отъ днесъ нататъкъ само пѣтелътъ ще пѣе и ще буди хората. А ти, — обърналъ се къмъ кокошката, — да занѣмѣшъ!

На другата сутринъ пѣтелътъ рано-рано изкукуригалъ. И кокошката се напънала да запѣе. Ала звукъ не могла да издаде. Ядосала се, разтичала се изъ двора. Пийнала водица да ѝ се оправи гърлото, ама пакъ не могла да запѣе.

И отъ тогазъ и до днесъ кокошката моли дѣдо Господа да ѝ възвърне гласа. Клѣвне зрънце, погледне къмъ небето; пийне глѣтка водица, пакъ вдигне глава. Но Господъ не чува молбитѣ ѝ.

Вѣра Бояджиева